

LBDIS | We know
books

JONATHAN SWIFT

CĂLĂTORIILE LUI GULLIVER

Ediție integrală

Traducere de Livia Moise

BUCUREȘTI, 2023

EDITORUL CĂTRE CITITOR / 5

O scrisoare de la căpitanul *Gulliver* către vărul său, *Sympson* / 7

PARTEA I

CĂLĂTORIA ÎN *LILIPUT*

CAPITOLUL I

Autorul povestește câteva lucruri despre el și despre familia sa. Primele sale îndemnuri de a călători. Naufragiază și înoată pentru a-și salva viața, ajungând în siguranță pe meleagurile țării Liliput, unde este luat prizonier. / 13

CAPITOLUL II

Împăratul Liliputului, însoțit de mai mulți nobili, vine să-l vadă pe Autor în închisoare. Sunt descrise personalitatea și obiceiurile împăratului. Sunt numiți câțiva cărturari să-l învețe pe autor limba lor. Firea sa blândă atrage simpatie. I se controlează buzunarele și îi sunt confiscate sabia și pistoalele. / 28

CAPITOLUL III

Autorul îi distrează pe împărat și nobilimea sa de ambe sexe într-un mod foarte neobișnuit. Sunt descrise spectacolele de la Curtea din Liliput. Autorului i se acordă libertatea doar în anumite condiții. / 39

CAPITOLUL IV

Mildendo, metropola Liliputului, descrisă împreună cu palatul împăratului. O conversație despre afacerile acelu regat, între Autor și un secretar principal. Disponibilitatea Autorului de a-l sluji pe împărat în războaiele sale. / 48

CAPITOLUL V

Autorul, printr-o stratagemă extraordinară, împiedică o invazie. I se conferă un înalt titlu de onoare. Soses ambasadori ai împăratului din Blefuscu și cer pace. Întâmplător, apartamentul împărătesei ia foc. Autorul contribuie la salvarea restului palatului. / 55

CAPITOLUL VI

Despre locuitorii din Liliput; învățăturile, legile și obiceiurile lor; educația copiilor. Modul de viață al Autorului în această țară. Protejarea unei mari doamne. / 64

CAPITOLUL VII

Autorul, aflând despre planul de a fi acuzat de înaltă trădare, evadează la Blefuscu. Primirea lui acolo. / 76

CAPITOLUL VIII

Autorul, printr-un accident norocos, găsește mijloace de a părăsi Blefuscu și, după unele dificultăți, se întoarce în siguranță în țara natală. / 85

CAPITOLUL I

E descrisă o furtună mare; o barcă lungă este trimisă să aducă apă; Autorul pornește cu ea pentru a descoperi țara. E lăsat la mal, capturat de unul dintre băștinași și dus în casa unui fermier. Primirea lui, cu mai multe întâmplări petrecute acolo. Descrierea locuitorilor. / 94

CAPITOLUL II

*Descrierea fiicei fermierului.
Autorul e dus într-un târg, apoi în capitală.
Detaliile călătoriei sale. / 109*

CAPITOLUL III

*Autorul e chemat la Curte. Regina îl cumpără de la stăpânul său, fermierul, și îl prezintă regelui.
Discută cu marii savanți ai Majestății Sale.
Un apartament la Curte este pus la dispoziția Autorului, care ajunge preferatul reginei.
Apără onoarea propriei țări.
Certurile sale cu piticul reginei. / 116*

CAPITOLUL IV

*Descrierea țării. O propunere de corectare a hărților moderne. Palatul regelui și câteva povestiri despre metropolă. Modul de a călători al Autorului.
Descrierea templului principal. / 129*

CAPITOLUL V

*Câteva aventuri ale Autorului. Executarea unui criminal.
Autorul își arată priceperea în arta navigației. / 135*

CAPITOLUL VI

*Câteva născociri ale Autorului pentru a-i distra
pe rege și regină. Își dezvăluie talentul muzical.
Regele este interesat de statutul Angliei,
despre care Autorul îi povestește.
Observațiile regelui cu privire la acesta. / 146*

CAPITOLUL VII

*Dragostea Autorului pentru țara sa. Îi face o propunere
foarte avantajoasă regelui, pe care acesta o respinge.
Ignoranța regelui privind aspectele politice.
Cunoașterea acelei țări, imperfectă și restrânsă.
Legile, afacerile militare și partidele de stat. / 156*

CAPITOLUL VIII

*Regele și regina se deplasează către granițele țării.
Autorul îi însoțește. Este descris modul în care părăsește
țara. Se întoarce în Anglia. / 164*

PARTEA A III-A

CĂLĂTORIA ÎN LAPUTA, BALNIBARBI, GLUBBDUBDRIB, LUGGNAGG ȘI JAPONIA

CAPITOLUL I

Autorul pornește în cea de-a treia călătorie.

Este luat prizonier de către pirați.

Răutatea unui olandez. Sosirea sa pe o insulă.

Este primit în Laputa. / 179

CAPITOLUL II

Sunt descrise caracterul și moravurile laputienilor.

Povestire despre învățământul lor. Despre rege și Curte.

Primirea Autorului la Curte. Locuitorii supuși fricii și

neliniștii. Povestire despre femei. / 186

CAPITOLUL III

Un fenomen rezolvat cu ajutorul filosofiei și astronomiei moderne. Marile progrese ale laputienilor în astronomie.

Metoda regelui de a pune capăt răzcoalelor. / 196

CAPITOLUL IV

Autorul părăsește Laputa; este dus la Balnibarbi; sosește în capitală. O descriere a metropolei și a țării învecinate.

Autorul este primit cu ospitalitate de către un înalt demnitar. Conversația lui cu acesta. / 204

CAPITOLUL V

*Autorului i se permite să viziteze Marea Academie din Lagado. Descrierea, pe larg, a Academiei.
Artele în care se implică profesorii. / 211*

CAPITOLUL VI

Mai multe detalii despre Academie. Autorul propune câteva îmbunătățiri, care sunt primite onorabil. / 220

CAPITOLUL VII

*Autorul pleacă din Lagado și ajunge la Maldonada.
Nicio navă nu este disponibilă.
Face o scurtă călătorie la Glubbudbrib.
Primirea sa de către guvernator. / 227*

CAPITOLUL VIII

Alte detalii despre Glubbudbrib. Istoria antică și modernă corectată. / 232

CAPITOLUL IX

*Autorul se întoarce la Maldonada.
Călătorește spre regatul Luggnagg.
Autorul e închis și trimis în judecată. Cum a fost primit.
Marea clemență a regelui față de supușii săi. / 239*

CAPITOLUL X

Autorul îi laudă pe luggnaggieni. O descriere detaliată a struldbrugilor, cu multe conversații între Autor și unele persoane remarcabile despre subiect. / 244

CAPITOLUL XI

Autorul pleacă din Luggnagg și navighează spre Japonia. De acolo se întoarce cu o navă olandeză la Amsterdam, și din Amsterdam în Anglia. / 253

PARTEA A IV-A

CĂLĂTORIA ÎN HOUYHNHNM

CAPITOLUL I

Autorul pornește într-o călătorie și devine căpitanul unui vas. Oamenii săi completează împotriva sa, îl închid în cabină și îl debarcă pe țărmul unui țărm necunoscut. Călătorește prin țară. Descrie yahoo-ii, niște animale ciudate. Autorul întâlnește doi houyhnhnmi. / 257

CAPITOLUL II

Autorul este condus de către un houyhnhnm la el acasă. Descrierea casei și primirea Autorului. Mâncarea houyhnhnmilor. Autorul, aflat în dificultate din lipsa hranei care conține carne, este în cele din urmă mulțumit. Modul de a se hrăni în această țară. / 265

CAPITOLUL III

Autorul studiază pentru a învăța limba. Houyhnhnm, stăpânul său, îl ajută. Descrierea limbii. Câțiva houyhnhnmi de seamă vor, din curiozitate, să-l vadă pe Autor. Îi povestește stăpânului său, pe scurt, despre călătoria sa. / 272

CAPITOLUL IV

Cum percep houyhnhnii adevărul și minciuna. Discursul Autorului criticat de stăpânul său. Autorul povestește, mai detaliat, despre el și peripețiile călătoriei sale. / 279

CAPITOLUL V

La cererea stăpânului său, Autorul face cunoscută situația Angliei. Motivele războaielor dintre prinții Europei. Autorul începe să explice Constituția engleză. / 285

CAPITOLUL VI

Continuarea descrierii Angliei sub domnia Reginei Ana. Portretul unui prim-ministru de la Curțile europene. / 293

CAPITOLUL VII

Marea dragoste a Autorului pentru țara sa. Observațiile stăpânului său despre Constituția și administrarea Angliei, așa cum sunt descrise de Autor, prin exemple și comparații. Observațiile stăpânului său despre natura umană. / 301

CAPITOLUL VIII

Autorul povestește mai multe detalii despre yahoo-i. Marile virtuți ale houyhnhnmilor. Educația și instruirea tinerilor lor. Adunarea lor generală. / 310

CAPITOLUL IX

O mare dezbatere la adunarea generală a houyhnhnmilor și ce hotărâre a fost luată.

CAPITOLUL X

*Gospodăria Autorului și viața fericită printre houyhnhnmi.
Îmbunătățirea virtuților, prin conversațiile purtate cu ei.
Conversațiile lor. Autorul e înștiințat de stăpânul său
că trebuie să plece din țară. Leșină de durere,
dar se supune. Construiește o canoe cu ajutorul unui
servitor și pornește într-o aventură pe mare. / 323*

CAPITOLUL XI

*Călătoria periculoasă a Autorului.
Ajunge în Noua Olandă, sperând să se stabilească acolo.
Este rănit cu o săgeată de unul dintre băștinași.
Este capturat și transportat cu forța pe o navă
portugheză. Marea amabilitate a căpitanului.
Autorul ajunge în Anglia. / 332*

CAPITOLUL XII

*Dragostea de adevăr a Autorului.
Scopul urmărit prin publicarea acestei cărți.
Critica lui la adresa călătorilor care se abat de la adevăr.
Autorul se dezice de intenții rele în scrierile sale.
Răspunde unei obiecții. Metoda de plantare a coloniilor.
Laudele aduse țării sale. Drepturile Coroanei asupra țărilor
descrise de Autor sunt justificate. Dificultatea de a le
cucerii. Autorul își ia rămas-bun de la cititor, își declară
modul în care intenționează să trăiască pe viitor,
dă sfaturi bune și încheie. / 342*

CĂLĂTORIA ÎN *LILIPUT*

CAPITOLUL I

Autorul povestește câteva lucruri despre el și despre familia sa. Primele sale îndemnuri de a călători. Naufragiază și înoată pentru a-și salva viața, ajungând în siguranță pe meleagurile țării Liliput, unde este luat prizonier.

Tatăl meu avea o proprietate în *Nottinghamshire*², eu fiind cel de-al treilea dintre cei cinci fii ai săi. La 14 ani m-am trimis la *Emanuel College* din *Cambridge*, unde am locuit timp de trei ani și m-am concentrat asupra studiilor. Cum era destul de greu să pot acoperi cheltuielile, alocația fiind foarte mică, am fost trimis ca ucenic la domnul James Bates, un chirurg celebru din Londra, cu care am continuat să lucrez timp de patru ani. Tatăl meu îmi trimitea, din când în când, sume mici de bani, pe care le-am cheltuit pentru a studia navigația și matematica, utile celor care intenționează să călătorească, fiind convins că, la un moment dat, voi avea și eu șansa de a călători. Când am plecat de la domnul Bates, m-am întors în casa tatălui meu, unde, cu ajutorul unchiului meu John și al altor rude, am primit 40

² Nottinghamshire = district din Anglia, fără ieșire la mare. (*n. ed.*)

de lire și o promisiune de 30 de lire pe an pentru a mă întreține la *Leyden*³. Acolo am studiat fizica, timp de doi ani și șapte luni, știind că îmi va fi utilă în călătoriile lungi.

La puțin timp după întoarcerea mea de la *Leyden*, am fost recomandat de bunul meu profesor, domnul Bates, să fiu chirurg pe vasul *Swallow* și în următorii trei ani și jumătate, am lucrat pe acest vas, sub comanda căpitanului Abraham Pannel, călătorind o dată sau de două ori în *Levant*⁴ și în alte locuri. Când m-am întors, încurajat de profesorul Bates, care m-a recomandat mai multor pacienți, am hotărât să mă stabilesc la Londra. Am închiriat un spațiu dintr-o casă modestă situată în vechiul cartier evreiesc și, fiind sfătuit să-mi schimb stilul de viață, m-am căsătorit cu doamna Mary Burton – a doua fiică a domnului Edmund Burton, negustor de ciorapi din strada Newgate – și am primit o zestre de 400 de lire.

Dar cum bunul meu profesor Bates a murit doi ani mai târziu, iar eu nu aveam prea mulți prieteni, afacerea mea a început să șubrezească, căci conștiința mea nu mi-a permis să imit practicile rușinoase ale altor colegi. După ce m-am sfătuit cu soția mea și cu câțiva dintre cunoscuții mei, m-am hotărât să plec din nou pe mare. Am fost în același timp chirurg pe două corăbii și am făcut mai multe călătorii, timp de șase ani, în Indiile de Est și de Vest, reușind astfel să îmi măresc averea. Mi-am petrecut timpul liber citindu-i pe cei mai buni autori, antici și moderni, fiindcă întotdeauna aveam cu mine multe cărți; iar pe uscat, eram atent la manierele și obiceiurile oamenilor și încercam să le învăț limba, ceea ce nu a fost deloc greu, având o memorie foarte bună.

³ Leyden (Leiden) = oraș în provincia Olanda de Sud, Țările de Jos. (*n. ed.*)

⁴ Levant = regiune geografică nedefinită care se referă la o mare parte a Orientului Mijlociu, la sud de Munții Taurus. (*n. ed.*)

Ultima dintre aceste călătorii nu s-a dovedit a fi prea norocoasă și, fiind sătul de mare, am hotărât să rămân acasă, cu familia mea. M-am mutat din vechiul cartier evreiesc la *Fetter Lane*⁵, iar de acolo la *Wapping*⁶, sperând să fac afaceri printre marinari; dar visurile nu mi s-au îndeplinit. După trei ani de așteptare, sperând că lucrurile se vor îndrepta, am acceptat o ofertă avantajoasă din partea căpitanului William Prichard, proprietarul vasului *Antelope*, care urma să călătorească spre Marea Sudului. Pe 4 mai 1699, am ridicat pânzele din portul Bristol, iar la început călătoria noastră a fost fără evenimente neplăcute.

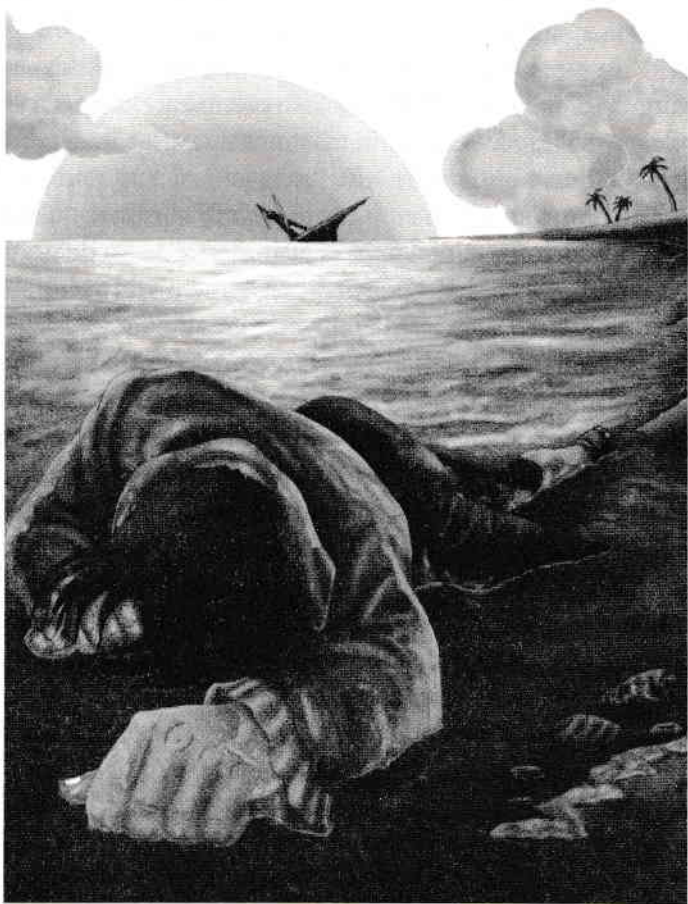
Nu s-ar cuveni, din anumite cauze, să-l plictisesc pe cititor cu detaliile aventurilor noastre de pe acele mări; este suficient să-i povestesc că, în călătoria noastră către Indiile de Est, am fost împinși de o furtună violentă spre nord-vestul Țării lui Van Diemen și, după ce am verificat busola, ne-am dat seama că ne aflam la latitudinea de 30 de grade și 2 minute spre sud. Doisprezece oameni din echipajul nostru au murit din cauza epuizării și a alimentației nesănătoase, ceilalți se aflau într-o stare gravă. Pe 5 noiembrie, atunci când în acele locuri era începutul verii, marinarii au văzut o stâncă aflată la o distanță mică de navă, dar nu au avut timp să o ocolească din cauza vremii foarte închețoșate, iar vântul puternic a făcut ca vasul să se lovească de stâncă și să se sfărâme. Șase oameni din echipaj împreună cu mine am reușit să coborâm o barcă în mare și să ne îndepărțăm de navă și de stâncă. Cred că am vâslit vreo 3 leghe, până când nu am mai putut, fiind deja obosiți de munca de pe navă, așa că ne-am lăsat în voia valurilor. După vreo jumătate de oră, barca a fost răsturnată de o rafală de vânt, venită

⁵ Fetter Lane = stradă ce aparține districtului Farringdon Without din Londra. (n. ed.)

⁶ Wapping = district din estul Londrei din cartierul londonez Tower Hamlets. (n. ed.)

dinspre nord. Nu știu ce s-a întâmplat cu tovarășii mei din barcă, nici cu cei care au rămas pe stâncă sau pe vas nu pot să fiu sigur, dar cred că toți au murit.

În ceea ce mă privește, am înotat după cum mi-a fost norocul, împins de vânt și de marea. De cele mai multe ori, îmi lăsam picioarele în jos și nu simțeam fundul mării; însă, pe când eram aproape sleit de puteri și nu mai aveam forță pentru a lupta, am atins cu picioarele fundul mării. Dar deja, în acel moment, furtuna aproape încetase.

Până să ajung la mal, am mers aproape o milă prin apa mai puțin adâncă și am presupus că eram, deja, în jurul orei 8 seara. Am înaintat apoi aproape o jumătate de milă, dar nu am descoperit nicio urmă de casă sau vreun semn de viață; eram atât de slăbit, încât e posibil să nu fi observat. Din cauza oboselii, a căldurii și a paharului de coniac pe care l-am băut în timp ce părăseam nava, mi se făcuse somn. M-am întins pe iarba foarte scurtă și moale, unde am dormit mai bine decât mi-aduc aminte să fi dormit vreodată. După socotelile mele, vreo nouă ore, deoarece, când m-am trezit, era ziuă. Am încercat să mă ridic, dar nu am fost în stare să mă mișc. Cum stăteam așa, pe spate, mi-am dat seama că brațele și picioarele îmi erau legate de pământ; iar părul meu, lung și des, era legat în același mod. De asemenea, am simțit că tot corpul îmi este legat cu fire subțiri, de la subrațe până la coapse. Nu puteam decât să privesc în sus; soarele începuse să încingă, iar lumina îmi deranja ochii. Am auzit un zgomot ciudat în jurul meu, dar din poziția în care stăteam nu puteam să văd decât cerul. În scurt timp, am simțit ceva viu mișcându-se pe piciorul meu stâng care, înaintând ușor spre pieptul meu, mi-a ajuns aproape până la bărbie. Mi-am aplecat ochii cât am putut și am văzut o creatură umană, nu mai înaltă de 15 centimetri, care avea un arc și săgeți în mâini și o tolbă în spate. Între timp, am simțit cel puțin încă 40 de creaturi umane (cum am presupus) urmând-o pe cea dintâi. Eram foarte uimit și am țipat atât tare, încât toți au fugit înapoi înspăimântați; iar unii dintre ei, după cum am aflat mai târziu, s-au rănit când au sărit de pe mine. Cu toate acestea, s-au întors curând, iar unul dintre ei, care s-a aventurat atât de departe încât să-mi vadă complet chipul, ridicându-și mâinile și ochii în semn de admirație, a strigat cu o voce stridentă, dar distinctă: *Hekinah degul*.

Ceilalți au repetat aceleași cuvinte de mai multe ori, dar pe atunci nu știam ce înseamnă.

Am stat în tot acest timp, după cum își poate închipui cititorul, într-o mare neliniște. În cele din urmă, lup-tându-mă să mă desprind, am avut norocul să rup sforile și să smulg cuiele care îmi fixau brațul stâng de pământ; căci, ridicându-l până la față, am descoperit metodele pe care le

luaseră pentru a mă lega și, în același timp, cu o tragere violentă, care îmi provoca o durere cumplită, am slăbit puțin sforile care îmi legau părul pe partea stângă, astfel încât am putut doar să-mi întorc capul vreo 5 centimetri. Dar creaturile au fugit a doua oară, înainte să le pot prinde; după care s-a auzit un strigăt puternic, cu un accent foarte strident care, după ce a încetat, l-am auzit pe unul dintre ei strigând cu voce tare: *Tolgo phonac*; când într-o clipă am simțit peste o sută de săgeți trase în mâna stângă, care m-au înțepat ca tot atâtea ace. În plus, au tras o salvă de săgeți în aer, așa cum aruncăm noi bombe în Europa, dintre care multe, presupun, mi-au căzut pe corp (deși nu le-am simțit), iar unele pe față, pe care le-am acoperit imediat cu mâna stângă. Când s-a terminat această ploaie de săgeți, am scos un geamăt de durere și am reușit să mă dezleg din nou, dar ei au aruncat o salvă și mai mare decât prima, iar unii dintre ei au încercat să îmi înfigă sulițele în coaste; dar, spre norocul meu, nu au putut străpunge vesta de bivol cu care eram îmbrăcat. Am crezut că cel mai bine e să stau nemișcat și să rămân așa până la venirea nopții, când aș fi putut să mă eliberez cu ușurință cu ajutorul mâinii stângi. În ceea ce privește localnicii, aveam motive să cred că aș putea învinge cea mai mare armată pe care ar putea-o aduce împotriva mea, dacă ar fi fost toți de aceeași mărime cu cel pe care l-am văzut. Dar destinul a hotărât altfel. Văzând că eram tăcut, localnicii nu au mai aruncat săgeți; dar, după zgomotul pe care l-am auzit, am știut că numărul lor creștea, iar la vreun metru de mine, în dreptul urechii mele drepte, am auzit timp de o oră niște ciocănituri, ca acelea ale unor oameni care lucrează. Când am întors capul – atât cât mi-au permis cuiele și sforile –, am văzut o scenă ridicată la un picior și jumătate deasupra pământului, capabilă să țină patru dintre locuitori, cu două-trei scări pentru a o

urca. De acolo, unul dintre ei, care părea a fi o persoană de seamă, mi-a rostit un lung discurs, din care n-am înțeles nici măcar o silabă. Dar ar fi trebuit să menționez că, înainte ca persoana să-și înceapă discursul, a strigat de trei ori, *Langro dehul san* (aceste cuvinte și cele dintâi mi-au fost apoi repetate și explicate); după care, imediat, aproximativ cincizeci de locuitori au venit și au tăiat sforile care îmi fixau partea stângă a capului, ceea ce mi-a dat libertatea de a-l întoarce spre dreapta și de a observa persoana și gesturile celui care avea să vorbească. Părea a fi de vârstă mijlocie și mai înalt decât oricare dintre ceilalți trei care îl însoțeau, dintre aceștia, cel care îi susținea trena era un pic mai mare decât degetul meu mijlociu, iar ceilalți doi stăteau de-o parte și de alta, pentru a-l sprijini. Părea a fi un bun orator și din câte am putut înțelege, discursul lui adresa când amenințări, când promisiuni, ori milă, ori bunătate. Am răspuns în câteva cuvinte, dar în modul cel mai umil cu putință, ridicându-mi mâna stângă și ambii ochi către soare, ca să-l chem drept martor; și, fiind aproape flămând, căci nu mâncasem nimic cu câteva ore înainte de a părăsi nava, nu m-am putut abține să-mi arăt nerăbdarea (poate împotriva regulilor stricte ale decenței) ducându-mi frecvent degetul la gură, pentru a-i face să înțeleagă că vreau mâncare. *Hurgo* (căci astfel numesc ei un mare domn, așa cum am aflat mai târziu) m-a înțeles foarte bine. El a coborât de pe scenă și a poruncit să se ridice mai multe scări de o parte și de alta a corpului meu, scări pe care s-au urcat apoi peste o sută de locuitori și au mers spre gura mea, încărcăți cu coșuri pline cu carne, care fuseseră trimise acolo de către rege, imediat ce aflase vestea sosirii mele. Mi-am dat seama că era carnea mai multor animale, dar nu le-am putut distinge după gust: ciozvârte, mușchi și pulpe, care semănau cu cele de oaie, foarte bine gătite, dar mai mici

decât aripile unei ciocârlii. Înghițeam câte două-trei dintr-o îmbucătură, împreună cu vreo trei pâini mici cât gloanțele. Mă hrăneau cât de repede puteau, uimindu-se de statura și pofta mea de mâncare. Am mai făcut apoi un semn, că mi-e sete. Văzând de câtă mâncare am nevoie, și-au dat seama că o cantitate mică de apă nu mi-ar fi suficientă. Fiind un popor foarte ingenios, au ridicat, cu mare dexteritate, unul dintre cel mai mare butoi al lor, apoi l-au rostogolit spre mâna mea și l-au desfundat. L-am băut dintr-o înghițitură, pentru că avea mai mult de o jumătate de litru și un gust de vin slab de Burgundia, dar mult mai delicios. Mi-au adus și al doilea butoi, pe care l-am băut în același mod și am făcut semne pentru mai mult, dar nu mai aveau să-mi dea. Făcând aceste minuni, au strigat de bucurie și au dansat pe pieptul meu, repetând de mai multe ori, așa cum făcuseră la început, *Hekinah degul*. Mi-au făcut un semn că ar trebui să arunc pe jos cele două butoaie, dar nu înainte să-i avertizeze pe oamenii de dedesubt să se dea la o parte, strigând cu voce tare: *Borach mevolah*; iar când au văzut butoaiele în aer, au strigat într-un singur glas: *Hekinah degul*. Mărturisesc că am fost adesea tentat, în timp ce se plimbau înainte și-napoi pe trupul meu, să prind vreo patruzeci sau cincizeci dintre ei și să-i zdrobesc de pământ. Dar amintirea a ceea ce mi se întâmplase, care probabil că nu era cel mai rău lucru pe care îl puteau face, și promisiunea de onoare pe care le-o făcusem – pentru că așa am interpretat eu comportamentul meu supus – au alungat repede aceste gânduri. În plus, acum mă consideram legat prin legile ospitalității de un popor care mă tratase cu atâta cheltuială și măreție. Totuși, în gândurile mele nu puteam să mă mir îndeajuns de îndrăzneala acestor mici muritori, care au avut curajul să se cațare și să se plimbe pe trupul meu, în timp ce una dintre mâinile mele era liberă, fără să

tremure la vederea unei creaturi atât de uriașe, precum trebuie să le fi părut persoana mea.

După un timp, când au observat că nu le mai cer de mâncare, s-a prezentat în fața mea o persoană de rang înalt, venită din partea Majestății Sale, împăratul. Excelența Sa, după ce s-a urcat pe partea mai mică a piciorului meu drept, a înaintat până la fața mea, urmat de vreo doisprezece curteni, și mi-a prezentat niște hârtii cu sigiliul regal. A vorbit vreo 10 minute, fără niciun semn de furie, dar foarte hotărât, arătând deseori cu degetul drept înainte. Mai târziu, am constatat că arăta spre capitala țării, oraș situat la aproximativ o jumătate de milă distanță, unde trebuia să fiu dus, potrivit ordinului dat de rege în Consiliu. Am răspuns prin câteva cuvinte, dar fără rost și mi-am dus mâna liberă spre cealaltă (dar peste capul Excelenței Sale, de teamă să nu-l rănesc pe el sau cineva din suită), apoi spre propriul meu cap și corp, ca să îi dau de înțeles că îmi doream să fiu liber. Mi s-a părut că mă înțelege destul de bine, pentru că a clătinat din cap în semn de dezaprobare și și-a ținut mâna într-o postură care să arate că trebuie să fiu transportat ca prizonier. Totuși, a făcut și alte semne ca să îmi dea de înțeles că o să am destulă mâncare și băutură, precum și că mă voi bucura de un tratament foarte bun. M-am gândit încă o dată să încerc să-mi rup legăturile, dar când am simțit din nou usturimea săgeților lor pe fața și pe mâinile mele, precum și rănile în care unele rămăseseră înfipite și am observat, de asemenea, că numărul dușmanilor mei creștea, le-am arătat prin semne că pot face ce vor cu mine. După aceasta, *Hurgo* și suita lui s-au retras, civilizat și zâmbind. La puțin timp, am auzit mulțimea strigând și repetând frecvent cuvintele *Peplom selan* și am simțit că un număr mare de oameni desfăceau legăturile de pe partea stângă. Astfel, am putut să mă întorc în dreapta și să mă scutur de apă, ceea ce am făcut din belșug, spre uimirea

oamenilor care, bănuind ce aveam de gând să fac, s-au ferit de șuvoiul zgomotos și puternic de apă ce cădea de pe mine. Dar înainte mi-au uns fața și ambele mâini cu un fel de unguent, foarte plăcut la miros, care, în câteva minute, a îndepărtat toată usturimea provocată de săgețile lor. Toate aceste împrejurări, precum și hrana și băutura primite m-au făcut să adorm. După cum mi s-a spus, am dormit vreo opt ore și nu a fost de mirare, căci medicii, din ordinul împăratului, amestecaseră o poțiune somnoroasă în butoaiele de vin.

